

Издателство Жанет 45

е носител на националните награди:

Христо Г. Данов – за принос в националната книжовна култура:

в категория Българска художествена литература (2002);

в категория Издание за деца (2007);

в категория Разпространение на българската книга (2011)

Бронзов лъв на Асоциация „Българска книга“ – за цялостен принос в издаването на съвременна българска литература (2002)

Специална награда на АБК за оформление и полиграфическо изпълнение (2005)

Константин Константинов – за принос в книгоиздаването за деца (2005)

и Наградата на ЮНЕСКО – Първи световен конкурс по дизайн на книгата, Франкфурт (2003)

© Румен М. Еверт, автор, 2014

© Емилия Драганова, превод от немски, 2014

© Борис Минков, редактор на превода, 2014

© Румен Жеков, художник, 2014

© Мая Любенова, снимка на четвърта корица, 2014

© Издателство Жанет 45, 2014

ISBN 978-619-186-054-8

Румен М. Еверт

ЧУЖДА ЗЕМЯ

роман

I. ПАУНЪТ

*Докато сме живи, душите ни са мъртви и погребани
в нас; ала щом умрем, те се пробуждат и заживяват!*

Аугуст Стриндберг

1. СБОГУВАНЕ

Когато дойде на себе си в колата, Андерсон само смътно си спомняше за пътуването, мъгляво за целта му. От огледалото за обратно виждане в него се визираха собствените му очи, сякаш очи на непознат, пукнатината в паметта му го обезпокои, отведнъж нищо вече не беше сигурно, нищо не беше устойчиво. На запад от дъното на долината се издигаше бял дим, а на изток, отвъд искрящата плитчина, морето проблясваше под изгряващото слънце. Той изпуши една цигара, запали мотора и потегли към вътрешността на сушата, избирайки произволно ту една, ту друга посока, сякаш някой го преследваше. По-скоро случайно се озова на едно от главните шосета, водещи към областния център, оттам вече познаваше пътя. Въпреки това едва не пропусна отбивката на разклона преди кръчмата „Краун Пойнт“ и сви надясно в последния момент, без да даде мигач и без да обърне внимание на гневното бибиפקане на идващия насреща роувър. На двайсет години обичаше да играе на руска рулетка и както тогава при изщракването на петлето върху празното гнездо от плещите му падна огромен товар. За пореден път се беше измъкнал невредим, така че се наслади на последните четири мили. Над стърнищата бе надвиснала мъглица, февруарското слънце бе

ниско в небето, от изток се сгъстяваха дъждовни облаци. Скоро в далечината изникна дървесната аркада на селото и имението, в чийто парк под старите дъбове пасяха дългороги говеда и овце.

„Мил Роуд“ бе настлана с чакъл, който местната пътна служба към края на зимата щедро разхвърляше по шосетата в областта. Андерсон превключи за всеки случай на втора скорост, трошлякът вече на два пъти му беше струвал предното стъкло. Освен това по тревясалия банкет срещу него се задаваха три възрастни жени, сухи като сламки, сиви като плява. Той усети полъх от тревога, която се оказа основателна, защото бодрите им крачки подплашиха един фазан от браздата, в която се беше сгушил. Птицата изскочи слепешката на пътя и въпреки че Андерсон наби спирачки, нещо се удари в предния калник на колата. Странно сух звук, който отекна в главата му като изстрел. После изведнъж настана тишина, стрелките на времето застинаха. Той видя как фазанът се шумугна невредим в подлеса от другата страна на шосето, от короната на мъртъв бряст безшумно изпърха ято черни врани, а един трактор мълчаливо теглеше плуга си по нивата.

Обзе го злокобно усещане, предчувствие за аномалия, което се потвърди, когато бавно мина покрай трите старици. Всяка от тях носеше шапка с перо, лисича опашка около врата и чанта от змийска кожа, това бе само по себе си достатъчно странно, макар и не толкова странно, колкото погледите, с които го пронизаха: едната злобно, другата гневно, третата отмъстително, а всички вкупом – ужасено. Беше ужас, подхранван от чуждото нещастие. Той все пак се стресна. Сигурно бе загубил контрол над колата, навярно се беше блъснал в бряста – взрив, огън, черен дим. Андерсон вдигна рамене: и какво от това? Не

чувстваше нито страх, нито болка, може би само облекчение. На трийсет и шест май му беше малко раничко, но пък какво губеше? Тревогите за бъдещето, бремето на настоящето, терзанията на паметта. Леко се изненада колко нереално, колко банално всъщност се оказа умирането. Без последни откровения или блаженство, както твърдяха хората, претендиращи, че са познали смъртта. Без светлина в края на тунела, още по-малко пък някакви висши същества. Все пак му се стори, че се рее. Сякаш между небето и земята се опъна ципа, а наоколо бе тихо, наистина гробовно тихо. В това време колата продължаваше да се спуска по „Мил Роуд“, а накрая през двора на фермата на Тери пое по влажния и хлъзгав след необичайно силното и късно снеготопене полски път, който влизаше право в гората, преди да завие двеста метра по-нататък на север към реката. През голите горски клони проблясваше река Йеър, която в подножието на високия бряг течеше към Северно море, а в приливната зона на другия бряг се очертаваше капиллярната мрежа на препълнените отводнителни канали. При огромния кестен пътят направи последен завои и в края на малка стръмнина се появи къщата. Преди седем години, когато я бе видял за пръв път, Андерсон се беше почувствал като онзи рицар, който яздел през гората, а сега, в последните метри, го завладяха подобни, но още по-дълбоки страхове.

Край на спокойствието. Изведнъж осъзна, че в момента, в който колата забавеше ход пред къщата и спреше, щеше да настъпи смъртта му, и смъртта – в това беше абсолютно сигурен – щеше да е окончателна. Нямахме нито рай, нито ад, нямаше вечен живот, само вечно нищо, нямаше прераждане нито път назад. Смъртта бе необратима, догаряне, пълно изгаряне. Вярно, не си помисли: Де да

Румен М. Еверт
ЧУЖДА ЗЕМЯ

Преводна
Първо издание

За корицата е използван фрагмент от офорта
на Андерс Цорн „Огастъс Сейнт-Годенс II. 1897“

Превод от немски: Емилия Драганова

Редактор на превода *Борис Минков*

Художник *Румен Жеков*

Снимка на четвърта корица *Мая Любенова*

Коректор *Мая Любенова*

Формат 60/90/16

Печатни коли 9.5

Предпечатна подготовка:

Студио Стандарт ЕООД – Пловдив, тел. 032/60 90 50

Печат: Полиграфически комплекс Жанет 45 – Пловдив

бул. „Ал. Стамболийски“ № 9, тел. 032/60 90 90

Издавателство Жанет 45 ООД – Пловдив

бул. „Ал. Стамболийски“ № 9,

тел. 032/60 90 90 / факс: 032/60 90 60

www.janet45.com

ISBN 978-619-186-054-8